

Jeg meldte meg inn i N.S. i 1942, etter et møte i Ole Bull. Der møtte jeg Isak Josefsen og Cesar Mathiesen, gamle Smith Sivertsens dattersønn. Disse var medlemmer, og spurte om jeg var. Jeg sa nei, men at jeg var interessert etter en del jeg hadde fått kjennskap til. Jeg møtte også Eirik Skjelanger som sa han ville melde seg inn. Jeg sa han var for ung til en slik avgjørelse, og ba ham diskutere det med sin far.

Jeg ble formann i Fana kontrollnemnd, og virket som sådan til mai-45. Solberg var fast ansatt på kontoret, og der var et par kontrollører. Jeg møtte på kontoret med regelmessige mellomrom for å se på en del saker, der var mye rart å ta seg av. Jeg vil nevne et tilfelle da en bondekone sendte anmeldelse på sin mann for ulovlig slakt og svarte-handel. Solberg ville ta affære, men jeg sa nei. - Her var kommet en knute på tråden for dem, og vi skulle ikke gjøre det værre for dem. Men etter en tid kom et nytt brev fra henne. Hun skrev da at hvis vi ikke ~~KIKK~~ tok affære, skulle hun melde oss til høyere hold, så vi ble tatt. Jeg henvendte meg da til høyere hold i Bergen (Astrup Nielsen), fortalte om saken og mitt syn på den. Jeg mente den måtte avvises fra høyere hold, og man var enig i det. Bondekona ble så tilskrevet med meddelelse om at saken var henlagt p.g.a. foreliggende omstendigheter.

Mye ble avverget, bl.a. en skomaker som hadde startet ulovlig uten å registrere seg for omsetningsavgift. Det var en kontrollør som dumpt bort i ham under en leiekontroll. Jeg satte ham i gang, skrev søknad for ham til lensmannen om tillatelse og registrering, og startet regnskapet for ham. Han holdt til på Bønes. Alt skyldtes uvitenhet, og det ble ingen ulemper for tiden han hadde drevet uten å være registrert.

I 1944 kom jeg i forbindelse med Fanger. Han var forlovet og senere gift med frk. Engene hos Ingolf. Det var gjennom henne jeg møtte forloveden. Det ble til at jeg skulle sende penger, tobakk o.a. til noen folk han hadde langs kysten. Jeg fikk rede på at dette var telegrafister som ikke hadde annen virksomhet enn å være til tjeneste i tilfelle invasjon, for å sende meldinger om hva de så. Men de måtte hver dag være i kontakt med en sentral i Bergen, at de var på plass. Ingen, heller ikke tyskere skulle ha kjennskap til dem, og de kjente heller ikke hinannen. Ingen av disse var, eller kunne være n.s.folk. Jeg fikk jo kjennskap til dem, og de til meg, men i påkommende tilfelle måtte jo jeg komme bort, for det tilfelle at en skulle blitt tatt, og man gjennom meg skulle oppspore de andre. - Men vi regnet ikke med noen invasjon her, den var jo i full gang i Frakrike. Mått inntrykk var st det hele var under avvikling.

Folkene var plassert fra Låsy til Agersund. Agersund ble forøvrig snart sløffet, og flyttet til Bergen. Det var Stubberud, som søkte opplysninger om Amundsen i Oslo, og som nektet å utgi seg for

radiooperatør for å fange en telegrafist i Øygarden.

At Fanger stelte med mere enn det jeg hadde rede på forsto jeg. Han hadde noen småfartøyer som ble ført av forskjellige norske, utenom n.s.-folk, i forskjellige oppdrag. Dette hadde ikke jeg noe med.

I begynnelsen av februar - 45 kom Fanger til meg med en Sverre Nesheim, som skulle få kjøpe en båt han hadde ført. Salget måtte gå gjennom et firma. Norsik ble aktuell, og Luther var ikke begeistret for å bli blandet opp i dette. Det ble skrevet ut en veksel for et beløp, antagelig et restbeløp, som forfalt til betaling 8/5-45.

Og så begynner morroen.

Vekselen ble levert til Privatbanken for inkasso. På forfallsdagen, 8/5, mottok jeg et brev fra Nesheim, hvori han ber meg spørre tyskerne om de ville gi ham utsettelse med betalingen. Dette var jo selveste dagen, så det eneste jeg hadde å gjøre var å sende banken beskjed om å returnere vekselen, som ville bli ordnet på annen måte. Vekselen ble returnert etter noen dager, og havnet hos politiet.

Jeg hadde ingen tro på Nesheim, som virket meget usympatisk, så jeg besluttet å ta godt vare på brevet, slik at ingen kunne finne det, og det var bra.

Tidlig søndag morgen 13/5 ble huset omringet av 11 mann med maskipistoler, og jeg hentet til Bergen. Jeg ble bragt inn til en politimann som sa at vi måtte vente litt, for det ville komme 2 marineoffiserer for å høre på. Da politimannen var ute et øyeblikk så jeg på bordet et brev undertegnet av Nesheim. Jeg forsto da at han samtidig med å be meg søke om utsettelse med betalingen, hadde sendt et angiverbrev til politiet om meg. Jeg så også et navn som lignet navnet på ham i Måløy, og regnet med at et av hans oppdrag hadde vært å føre noen til Måløy med diverse utstyr el.s., og da hadde hørt navnet uten å oppfatte det korrekt. - Jeg visste nå hva som ville komme, og var forberedt. Det vil føre for langt her å skrive om hele Nesheim-historien. Men med hensyn til vekselen påsto han, noe jeg hadde fryktet, at han hadde betalt den til meg, og at jeg måtte betale dem videre. Dette ble han jo nødt til å fraga, og han rettet det til at han kun hadde betalt kr. 300.-. Dette gjorde han ikke krav på av meg, de trodde ham vel ikke, de forsto vel typen, og jeg gad ikke diskutere det mere. - Etter alt han kunne fortelle og skrone ble han arrestert og dømt.

En annen av Fangers båter ble ført av en Furre. Jeg hørte det var en tidligere "smuglerkonge" fra forbudstiden omkring 1920. Denne båt forliste i Hornesfjorden, og i dette tilfellet gjaldt det forsikringssummen fra Kystskipsassuransen. Jeg var i Oslo Lagmannsrett i anledning denne sak, og viser til det vedlagte.

Tim Grove nevner Norsik i sin bok "Bergen i Krig", som en

sentral. - Såvidt jeg vet hadde Fanger sin virksomhet, sentral, et sted på Nygård, hvor telegrafistene hadde sin daglige kontakt, vistnok vegg i vegg med hjemmefrontens sentral.

Norsild ble stiftet av 2 aksjonærer utenom ham selv, Luther, og den ene het Greve. - Disse 2 aksjebrevene hadde jeg til oppbevaring, og jeg har dem fremdeles. Man var hårdt på jakt etter dem, men jeg holdt dem unna. - De ville ta tak i disse 2 aksjonærene, som sikkert ville blitt uskyldig dømt. - Jeg sendte kopi av Greve's aksje til Tim Greve, så han kunne se sin navnebrors (kanskje slektning) navn der. Disse 2 aksjebrev ble pro forma overdratt til meg og Aslaug Johannessen, som senere ble gift med Nydegger. Hun var hos Luther, og stelte for moren. Hans mor var fra Skotland, Luther var halvt tysk, halvt engelsk.

Jeg kunne skrive mye om denne tiden, - om tiden på Bergenhus sammen med de dødsdømte som ble henrettet, om vokteren Rolf Olsen, kommunisten som sammen med en kamerat foretok sabotasjehandlingen 20/4-44. Det var en båt med sprengstoff til veiarbeide som gikk i luften ved festningskaiaen.

Fra Akershus hvor Olav Pettersen og jeg ved ankomsten først ble plassert i Gjest Bårdens gamle selle med dobbelt gitter. Om tiden på tømmerhugst og fløting. En drammenser og jeg felde det største tre som var felde på over 10 år, rotstokken var over 2 m³, og det ble avbildet i Østlendingen.

Et av tiltalepunktene som de måtte sløyfe var at en mann, godt kjent av både Ingolf og meg, ville ha det til at det var meg som hadde sørget for at han ble satt i arbeid for tyskernes O.T., Organisasjon Todt, de jobbet lenge på Arbeidskontoret for å få bekräftet dette. Til slutt fant de ut at det var ikke meg, men min "forsvarer" i retten som hadde besørget det, men da hadde det ikke interesse lenger. - Statsadvokat Claus Wiig (Landssviig) sørget for at Hansen (Sjanghai-Hansen) på Arbeidskontoret kom seg østover, så han ikke kom i forhør her. Det ville vært kjedelig for statsadvokaten. Slike tilfeller er det nok av, og ^{sa}når det gjelder riksadv. Arntzen.

Kanskje skriver jeg mere.